

ποίου βρέει ὕδωρ ἐπ' αὐτοῦ. Ἄν δ' δυστυχῆς δὲν σιφωνίζῃ (pomper) ἀκαταπαύστως, τάχιστα πνίγεται. Ἐν ᾧ δὲ οὗτος ἀγωνιᾷ, σοβαροὶ Ὀλλανδοὶ ἴστανται ἐπὶ τοῦ χειλούς τοῦ φρέατος καὶ στοιχηματίζουσι. Στοιχηματίζω, λέγει ὁ εἰς, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε δειλὸς καὶ ἀκηρὸς· θὰ τὸν πνίξῃ τὸ ὕδωρ. Ὁ ἄλλος ὑποστηρίζει τὸ ἐναντίον. Τέλος, μετὰ τινος ὥρας ἐξάγουσι τὸν ἐπαίτην ἡμιθανῆ καὶ τὸν ἀποπέμπουσιν, ἀφ' οὗ τῷ ἔδωκαν τὸ ὠφέλιμον τοῦτο μάθημα τοῦ ὅτι πρέπει νὰ ἐργάζεται.

ΠΘΕΝ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ Η ΛΕΞΙΣ ΒΕΒΕ

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ὑποπτεύει κἄν ὅτι ἡ γαλλικὴ λέξις *bébé* (βρέφος) παράγεται ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ *βάβιον*.

Ὁ Φώτιος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὃν οἱ δυτικοὶ θεωροῦσιν ὡς τὸν αἴτιον τοῦ σχίσματος, ἐν τινι σημειῶσει περὶ τοῦ φιλοσόφου Ἑρμείου, λέγει ὅτι ὁ φιλόσοφος οὗτος εἶχεν ἀποκτήσει υἱὸν ἐκ τῆς γυναικὸς τοῦ Αἰδεσίας, ὃν αὐτὴ ὑπερηγάπα καὶ ἀπεκάλει παιδίον καὶ *βάβιον*, ὑποκορίζουσα τὴν φωνήν· ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις αὕτη ἔχει συριακὴν τὴν καταγωγὴν, διότι, ὡς ὁ αὐτὸς Φώτιος ἀναφέρει, οἱ Σύριοι, οἱ ἐν Δαμασκῷ μάλιστα, *βάβια* καλοῦσι τὰ νεογνά παιδία, καὶ αὐτὰ τὰ μειράκια, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας Θεοῦ.

Περὶ δὲ τοῦ υἱοῦ τούτου τοῦ Ἑρμείου ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἀναπτυχθῆ λίαν προῶρως, καὶ ὅτι ἐν ἡλικίᾳ ἑπταμῆνῳ ἀκούων τὴν μητέρα τοῦ ἀποκαλοῦσαν αὐτὸν *βάβιον*, ἠγανάκτησε καὶ ἐπετίμησε τὸν παιδικὸν τοῦτον ὑποκορισμὸν, τὴν δὲ ἐπιτίμησίν του ταύτην ἐπρόφερε *διηρθρωμένην*.

Μεθ' ὅλα ταῦτα τὸ τεράστιον τοῦτο παιδίον, μὴ ἀνεχόμενον τὴν ἐν σώματι ζωὴν, ἐπτά ἐτῶν τοῦ βίου ἀπέστη· δηλαδὴ ἀπέθανε κατὰ τὸ ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του, οὐχὶ δὲ καὶ ἠυτακτόνησεν, ὡς ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ τις ἐκ τῆς ρητορικῆς τοῦ Φωτίου φράσεως. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι παντάπασιν θαυμαστὸν, διότι, ὡς κοινῶς πιστεύεται, τὰ λίαν πνευματώδη παιδία εἶναι καὶ ὀλιγόβια.

M.

ΟΙ ΔΥΟ ΤΥΦΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΩΝ

Ἦσαν μίαν φορὰν δύο τυφλοὶ, τοὺς ὁποίους συνήνωσεν ἡ δυστυχία των. Ἐπήτουν λοιπὸν ὁμοῦ, εἷς δὲ καὶ ὁ αὐτὸς σκύλλος ἐχρησίμευεν ὡς ὀδηγός των.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ἠρίθμουν ὅσα ἐσὺν γάζαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαβατῶν, μι-

κρόν τι νόμισμα ἐξέφυγεν ἀπὸ τοὺς δακτύλους των καὶ ἐνέπεσεν εἰς τὸ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν βυάκιον.

— Σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τοῦ δυστυχήματος τούτου, εἶπεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Μὴ κατηγορῆς παρὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Πῶς; Τολμᾷς λοιπὸν νὰ ἀρνηθῆς;

— Καὶ πῶς; Τολμᾷς νὰ ἐπιμένῃς;

Ἡ δὲ φιλονεικία ἐξήφθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ πρῶτος τυφλὸς εἶπε πρὸς τὸν δεύτερον:

— Ἄς χωρῖσωμεν.

— Ἄς χωρῖσωμεν, εἶπεν ὁ ἄλλος.

Καὶ ἔκαμαν θήματά τινα καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὁ μὲν ἐπρόσκοψεν εἰς λίθον, ὁ δὲ εἰς κορμὸν δένδρου.

— Ἐδῶ, Πιστέ!

— Πιστέ, ἐδῶ!

Ἐφώνησαν συγχρόνως καὶ οἱ δύο τυφλοὶ.

Ὁ Πιστὸς ἦτο ὁ σκύλλος των.

Τὸ πτωχὸν ζῶον, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει τόσας θωπείας ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἐνὸς τυφλοῦ ὅσας καὶ ἀπὸ τὴν τοῦ ἄλλου, δὲν ἤξευρεν εἰς ποῖον νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ ὑλακὰς γοεράς.

Τότε οἱ δύο τυφλοὶ ἐζήτησαν ἀλλήλους ψηλαφῶντες, ἐνηγκαλίσθησαν σφικτὰ, καὶ ὅταν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐφώναζε *Πιστέ*, ὁ σκύλλος ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς πλήρης χαρᾶς, καὶ ἔκτοτε πλέον οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἀπεχωρίσθησαν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὸ αἴτιον, διὰ τὸ ὁποῖον πολλὰ ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶνε εὐχάριστοι εἰς τὴν συναναστροφὴν, εἶνε ὅτι ὁ καθεὶς δὲν προσέχει εἰς τὸ τί λέγει ὁ ἄλλος, ἀλλ' εἰς τὸ τί θὰ εἴπῃ αὐτός. (La Rochefoucauld.)

* * Τίμα τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν ἀξίαν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἔνδυμα, ἢ τὸν βαθμὸν, ὃν τινα φέρουσι. Μάθε, ὅτι πολλάκις ἀληθῶς βασιλικὴ καρδιά πάλαι ὑπὸ τὰ πενιχρὰ τοῦ πτωχοῦ ἐνδύματα, πλείστους δὲ ποταποὺς καλύπτει ἡ τοῦ μεγαλείου πορφύρα. (Zschokke.)

* * Τὸ ἀκριβῶς ἐκπληροῦν τὸ ἐκάστω ἐπιβαλλόμενον ἔργον εἶνε μέγιστον καθῆκον, σῶζον καὶ οἰκογενείας καὶ πόλεις. (Δ. Σ. Μαυροκορδάτος.)

* * Δὲν ἐπισωρεύει τις φιλοφρονηματα εἰμὴ πρὸς τὰς κυρίας, αἵτινες οὐδενὸς αὐτῶν εἶνε ἄξιαι. Ἡ λεπτοτέρα φιλοφροσύνη πρὸς γυναῖκα διακεκριμένην, εἶνε τὸ νὰ δείξῃ τις σέβας καὶ συγκίνησιν ἐνώπιόν της. (Mme Bachi.)

* * Ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τετράποδόν τι (ὁ κύων λόγου χάριν), ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν λείπει τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ φωνή, διὰ νὰ γενῆ εὐάρεστος σύντροφος· ὑπάρχει δὲ καὶ δίποδόν τι, ἀπὸ τοῦ